

haand for, hvilken Form der er den heldigste. Men naar det ærede Medlem sagde, at det ikke var bevist, at den Form, der her er foreslaet, bedre træffer Agrarforeningens Ønsker, end Formen fra i Fjor, undrer det mig rigtignok i høj Grad, at det ærede Medlem, der selv er Storagrar eller Overagrar — jeg ved ikke rigtig, hvad Titlen er — kan udtale sig paa den Maade. Jeg maa nu først sige, at Agrarforeningens Ønske i og for sig for mig ikke er det afgørende. Det, der for mig er det afgørende med Hensyn til Forslaget, er, at jeg tror, Forslaget er sundt og rigtigt og i alle Maader forsvarligt, ja endogsaa paatrængende nødvendigt. Men det ærede Medlem ser vel ifølge sin Stilling — eller sin tidligere Stilling — til Agrarforeningen noget mere hen til Agrarforeningens Ønsker, end jeg gør, og jeg skal da ophjæ for det ærede Medlem, hvis han ikke ved det, at der for ganske nylig, i forrige Maaned, er indkommet hertil et Andragende fra Præsidenten for „Danmarks Agrarforening“, hvoraf jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse Begyndelsen. Det hedder deri: „Da den Medgang i Rentefoden, som Agrarforeningen tilsigtede ved dens Forslag om en statsgaranteret Kreditforening, endnu ikke er opnaaet, skal Foreningen, idet den vedblivende maa fastholde dette sit Forslags Hensigtsmæssighed, henlede den høje Regerings og Rigsdags Opmærksomhed paa, at det danske Landbrugs Rentevilkår endnu vedblivende ere haardere, end Verdensmarkedets Forhold hjemle det.“ Der har det ærede Medlem det forlangte Bevis for, at den Form, der her er valgt, bedre tilfredsstiller Agrarforeningen, end om vi nu vilde optage den Form, som var valgt i Fjor. Jeg ved godt, at det ærede Medlem dertil vil sige: Ja, men i Fjor, efter at Agrarforeningen først havde givet os den nu foreliggende Form, fik vi nogen Tid efter den Bested, at det gjorde ikke saa nøje med Formen; naar kun vi fik Hovedtanken ført igennem, saa var det godt. Men vi fik jo ikke Hovedtanken ført igennem, og da Agrarforeningen ikke har naaet det, den da vilde naa, er den nu — efter min Mening meget fornuftigt — vendt tilbage til det oprindelige Forslag. Det var det, det ærede Medlem vilde have, jeg skulde bevise, og derefter antager jeg, at det ærede Medlem ikke alene vil slutte sig til det i Dag foreliggende Forslag, men ogsaa hurtigst muligt tage det her i Tinget af ham anmeldte Udvalgsforslag, som jeg ikke kender, og som ikke har været forelagt i noget Udvalgsnøde, tilbage, saa at det kan komme i Spærkurven.

Stov: Det ærede Medlem for Roskilde (Rosleff) kom ind paa Spørgsmaalet, om jeg var god Agrar eller ikke. Jeg skal ikke dvæle længe ved det, thi hvem der er den bedste Agrar af os to, er mig temmelig ligegyldigt, og i hvert Tilfælde er jeg overbevist om, at det er Tinget aldeles ligegyldigt. Dette skulde altsaa ikke have bevæget mig til at tage Ordet. Men naar det samme ærede Medlem hentydede til, at det, der bevirkede, at han var bleven Forslagsstiller for det foreliggende Forslag, og at han overhovedet vilde støtte det Forslag, der nu er kommet frem, var den Omstændighed, at det var Agrarforeningens eget Forslag — det var det Forslag, som oprindeligt var kommet frem fra Agrarerne, og dermed mente han, at hans Standpunkt som bedre Agrar og mit som mindre god med det samme var givet —, saa kan jeg ikke indrømme Rigtigheden heraf, thi vel er det det samme Forslag, som Agrarforeningen oprindeligt har indbragt her i Tinget, men vi vide jo, som jeg antydede før, at det kom ind under ganske andre Former i Fjor. Og vi vide fremdeles, at Agrarforeningen baade ved sine Bestyrelsesmøder og paa sine Møder ude i Befolkningen har erklæret sig meget tilfreds ved den Form, som i Fjor var bleven antaget for Statsgarantien, nemlig den Form, som knyttede den til de bestaaende Kreditforeninger. Til Overflod vide vi endogsaa, at der foreligger en Skrivelse her i Tinget fra Agrarforeningens Overbestyrelse, hvori den erklærer sig tilfreds med den Fremgangsmaade, som den Gang blev valgt. Jeg kan altsaa ikke indrømme det ærede Medlem Rigtigheden af, at der særlig skulde være Grund til at støtte Agrarforeningens eget Lovforslag efter alt, hvad der er gaaet forud, og naar Agrarforeningen paa det bestemteste selv har betonet, at den foretrækker den Form, som kom frem i Fjor, fremfor sit eget Forslag. Det, som for mig er det afgørende i denne Sag, er, at det gælder om at opretholde den faste Position, som Statsgarantien vandt her i Folketinget i Fjor, og den tror jeg, vi opretholde bedst ved at knytte Statsgarantien til de bestaaende Kreditforeninger. Jeg kan forstaa, at ærede Medlemmer her i Tinget, naar Statsgarantien i Ar fremkommer i samme Form som i Fjor, ville støtte Forslaget paa samme Maade, som de støttede det i Fjor, thi der er i Mellemtiden ikke sket noget, som skulde kunne bevirke, at dette ikke blev Tilfældet. Men naar Statsgarantien kommer frem paa et Forslag, der er grundforskelligt fra det, hvortil man knyttede den i Fjor, altsaa paa et Forslag, som